

Epifania, Herrens Uppenbarelse

Domkyrkan 6.1.18, Oslo S:t Olav 7.1.18

När vi älskar någon mycket högt, är vi beredda att yppa vårt innersta för denna person. Eftersom Gud älskar oss oändligt mycket, vill han också uppenbara sitt innersta mysterium för oss, sin härlighet. Gud går så långt att han vill bli människa för att kunna uppenbara vem han är genom att använda sig av mänskliga ord och gester. Han vill att vi till varje pris skall förstå vem han är och vad han vill göra för oss. Han vill bli en av oss för att vi skall bli ett med honom. Gud blir människa för att ge oss del av sin gudomliga natur och låta oss få del av hans gudomliga härlighet i all evighet. Därför stiger han ner i vår tid och vårt rum. Bara så kan han övertyga oss om sin oändliga kärlek. Inkarnationen är det stora tecknet på att Gud menar allvar med sin kärlek. Redan profeten Jesaja anade att Gud vill ge oss del av sin innersta verklighet: ”Herrens härlighet går upp över dig”. (Jes 60:1). Bara det bästa är gott nog för oss. Bara Gud duger, ingenting annat kan fylla hans plats.

På juldagen såg vi hur Gud föds i ett fattigt stall och läggs till vila i djurens matho. Gud gör sig fattig och utblottad för vår skull, för att visa sin solidaritet med människan i hennes utsatthet och svaghet. Bara de fattigaste av de fattiga, herdarna på marken, tog emot honom och hyllade honom. Men idag på Epifania strålar redan hans härlighet fram i det lilla barnet som hyllas av de vise från Österlandet. Gud blir människa för alla människors skull. Både för judar och hedningar. Både för fattiga och rika. Både för goda och onda. Han vill visa alla sina kärlek och ge dem del av sin frälsning. Alla behöver Guds nåd och kärlek. Alla är inbjudna. Alla är kallade att ta emot detta barn, att hylla det och tillbe det. Det är därför vi är här idag. Vi får falla ner tillsammans med dem som kom från Österlandet och ge barnet vår hyllning. Vi får glädja oss över att Gud har blivit en av oss för att vi skall bli ett med honom.

”Genom en uppenbarelse avslöjades hemligheten för mig” (Ef 3:3), skriver Paulus, ”tack vare Kristus Jesus är hedningarna genom evangeliet arvingar som vi, tillhör samma kropp som vi och har del i löftet som vi” (3:6). När Gud blir människa vill han samla alla människor, vilka de än är, och göra dem till ett heligt folk i sin Kyrka. När vi idag firar Herrens uppenbarelse blir denna universella frälsningsplan tydlig. De vise från Österlandet får representera all världens folk och kulturer, ja, alla ideologier och religioner som böjer sig i vördnad för det fattiga barnet i krubban och tillber honom som världens Herre och Frälsare. Den oskapade härligheten som finns i Gud skymtar redan fram i detta barn, som en gång skall framstå som världsalltets Konung och Domare och bli allt i alla.

Människans sanna storhet ligger i att hon kan göra sig liten och ödmjuk inför Gud och tillbe honom, ära honom och hylla honom. Genom att själv göra sig liten och ödmjuk har Gud gett oss ett föredöme att efterfölja. Gud kommer till jorden för att tjäna, inte för att bli betjänad. Hela Jesu liv är ett enda uttryck för denna tjänande och självutgivande kärlek. Allt i Kyrkans liv och i vårt personliga liv måste försöka återspegla detta osjälviska tjänande. Varje gudstjänst vi firar är ett uttryck för att vi vill tjäna och tillbe den Gud, som har blivit vår frälsnings tjänare i Jesus Kristus. Detta ömsesidiga tjänande går som en röd tråd genom hela vår kristna tro och måste sedan bli konkret i vårt sätt att leva. Det är denna tjänande kärlek som är Guds innersta hemlighet, ja, själva hans härlighet, som han har uppenbarat för oss genom att bli människa. I Treenighetens mysterium råder alltid denna tjänande, självutgivande, ömsesidiga kärlek mellan Fadern och Sonen i Andens enhet. Vi kan översätta detta till lite mer vardagligt språk och säga: Du är viktigare för mig än jag *eller* jag blir vad jag är genom dig *eller* tillsammans blir du och jag ett vi i ömsesidig kärlek.

”Led även oss, som redan känner dig i tron, till att skåda hans härlighet i himlen”, bad vi i kollektbönen. Genom trons gåva har vi fått en kontemplativ blick, som hjälper oss att redan nu ana Guds fulla härlighet i barnet i krubban. Vi kan liksom se rakt igenom det synliga och ana den osynliga verkligheten och härligheten som skymtar fram redan nu. Detta liknar barnens sett att se på verkligheten, som för dem är full av underbara mysterier. Som Guds barn får vi alltid se på livet ur detta perspektiv. Det är viktigt att bevara detta andliga barnasinne och se det goda, sanna och vackra som finns runtomkring oss och som pekar tillbaka på Guds godhet, sanning och härlighet. Det är så lätt att bara fastna för det som är negativt och tycks förneka eller dölja Gud för våra ögon. Genom tron har vi fått detta Guds barns synsätt som gör att världen är full av underbara överraskningar. Gud kan skymta fram bakom varje gathörn, i en blommas skönhet och i tiggarens slitna paltor. Trons blick gör att verkligheten blir genomskinlig för Gud. Han är aldrig långt borta. Hans härlighet har en gång uppenbarats på jorden och den dröjer sig kvar. Den kan aldrig helt försvinna, hur svårt och tungt livet är. Jag talade nyligen med en präst från Syrien, som berättade hur nära människor hade kommit varandra och därigenom också till Gud mitt under krigets fador. Guds härlighet kan inte utrotas eller fördrivas för den som har trons röntgenblick och kan se verkligheten ur Guds eget perspektiv.

När vi faller ner med de vise från Österlandet för barnet i krubban och tillber det, ser vi Guds eviga härlighet i mänsklig gestalt. Alltsedan dess har himlen redan fått in en fot i vår jordiska verklighet. Vi har fått del av Jesu eget sätt att se på sin Fader och på hela verkligheten. Det är det vi kallar tro. Därför kan vi också se tvärsigenom det synliga och ana det Osynligas härlighet. Skapelsen blir

genomskinlig för Guds härlighet. Det är en stor nåd, men också ett stort ansvar och en uppgift som varje dag ges oss: att bidra till att Guds härlighet, sanning och kärlek blir uppenbarad för alla dem som Gud sänder i vår väg under dagen.